

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

Říjen 2001

7. října

8.30	BK	Jiří Gruber	17. po Trojici	9.00	BD	Jaroslav Vitek, VP
10.00	ČK	Jiří Gruber				Dikčínění
14.15	Rych	Jiří Gruber		10.00	Kuř	Jiří Malý, VP
				13.45	Tiš	Jiří Malý, VP

14. října

8.30	BK	Jiří Gruber	18. po Trojici	9.00	BD	J. Vitek, J. Malý
10.00	ČK	Jiří Gruber				konfirmace
		rodinná neděle, společný oběd				

21. října

8.30	BK	Olga Tydlitátová, VP	19. po Trojici	9.00	BD	Jaroslav Vitek
		Dikčínění		10.30	Kuř	Jiří Malý
10.00	ČK	Olga Tydlitátová, VP		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
14.15	Rych	Olga Tydlitátová, VP		19.30	BD	

28. října

8.30	BK	Jiří Gruber	20. po Trojici	9.00	BD	J. Malý, J. Vitek
10.00	ČK	Jiří Gruber		9.45	Tiš	Jaroslav Vitek

4. listopadu

8.30	BK	Olga Tydlitátová	21. po Trojici	9.00	BD	Jiří Malý
10.00	ČK	Olga Tydlitátová		10.00	Kuř	Jaroslav Vitek
14.15	Rych	Olga Tydlitátová		13.45	Tiš	Jaroslav Vitek

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

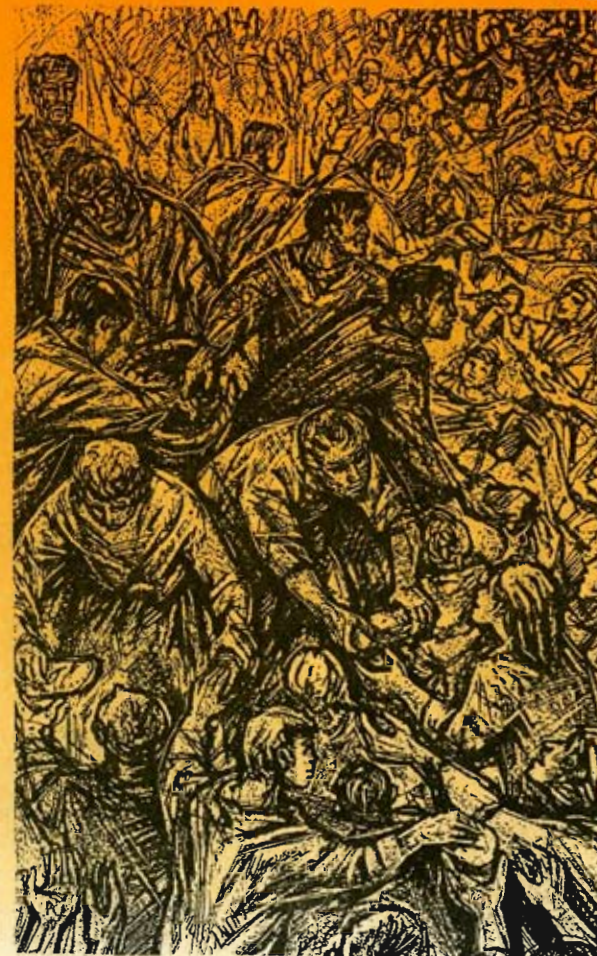
BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

Říjen 2001
Ročník 3

Číslo 8

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Nejsou jen nákupní neděle
bronzové stříbrné zlaté.
Ale i obyčejné neděle
kdy mají otevřeno
kostely chrámy sbory modlitebny.
A během jejich otvírací doby
jsou nám otevřeny
oči i dlaně i srdce.

Co se dá v nich sehnat?
Nejkvalitnější látka k zamyšlení
nad pravou milostí
svobodou odpuštěním
které nám nabízí Bůh
v širokém výběru
z nekonečných zásob své lásky.
Najednou máme bližní
a jsme bližními.
Co bychom ještě chtěli vlastnit?

MUDr. Alois Volkman (nar. 1937)

ÚVODNÍK

LÉTO UŽ JE PRYČ,

pravil kdosi malou chvíli předtím, než jsem tohle začal psát. Jaksi mě to zasáhlo. Pravda, udělalo se velice chladno. Nejen podle teploměru venku. To bych byl ochoten snášet a reptat si jenom sám pro sebe. Ten chlad, co mám na mysli, není v ovzduší. Nedá se myslím změřit, a stejně je velice skutečný. Mráz z toho běhá po zádech. Ráno jsem o tom zase zaslechl zmínku v rozhlasu. Ta zima je kdesi v Ulsteru. Nikdy jsem tam nebyl a dosud jsem si představoval, že tam spíš často prší a buď fouká vítr odněkud z Atlantiku, anebo se dělá mlha. Ale to bude jenom omyl z neznalosti – ve skutečnosti tam bude určitě hrozně chladno. Jak jinak by bylo možné, aby lidé měli tak dokonale znečitlivělé, zledovatělé duše a srdce? Obyvatelé které si ulice v Belfastu, hlasitě se dovolávající svého protestantství, dospělí, plnoletí muži, hulákají nadávky na děti, které tou ulicí chodí do školy. A dál – házejí po nich kamením: Včera tam vybuchla nastražená nálož; zhotovili ji a nastražili titíž lidé. Bojovníci za věc protestantismu.

Nevím ani trochu, jak vypadá jejich vyznání. Nevím, jak se modlí. Nezahlédl jsem nikde obličej žádného z nich, nevím, jak vypadají. A dochází mi, že nic z toho všeho ani vědět nechci. Vybavují se mi totiž tváře vyděšených dětí. Malé školačky, které si dodávají odvahy a zpívají si do kroku. A člověk si pořád říká, že to snad přece jenom není pravda. Taková zima přece nikde nemůže být. Ale zpravodajové z všemožných sdělovacích prostředků naopak dosvědčují, že se to všechno děje. A původci nejsou ani lidojedi, ani uprchlíci z kriminálu nebo blázince, původci jsou protestanti. Protestanti z jedné ulice v Belfastu.

Řekněte, prosím, jak se s tím mám vyrovnat? Patřím přece také mezi protestanty. Co mám udělat? Asi by člověk měl zkusit dostat se tam a ty děti nějak chránit. Postavit se do cesty létajícím kamenům. Nebo chodit s dětmi tou ulicí do školy a zpívat si s nimi jejich písničky. Jenže neznám ani slova ani notu. A navíc, kdoví, zda by mě na pražském letišti pustili do Spojeného království. Po zásluze. Jsem přece také protestant. Co to znamená? Co to znamená pro severoirské děti? Co to znamená pro mé okolí? Co to znamená pro mou církev? Co to znamená pro mne?

TOULAVÉ BOTY

ANEB PRÁZDNINOVÉ NÁVŠTĚVY „CIZÍCH“ SBORŮ

Během prázdnin jsme měli možnost nahlédnout do evangelického sboru v Janských Lázních. Kostelík i dům Sola fide jsou krásně opraveny a leží v sousedství lázeňských objektů na hlavní spojnici mezi lázněmi a lanovkou na Černou horu. Škoda, že informace o bohoslužbách nejsou z této cesty vidět, brání v tom mohutný keř. Také na lázeňské nástěnce je informace o bohoslužbách naší církve jen velmi nenápadná. Kromě pravidelných nedělních bohoslužeb se v týdně konal v našem kostele koncert smíšeného pěveckého sboru z Nymburka, jehož propagace byla o něco lepší, takže kostelík byl přeplněn lázeňskými hosty, kteří rádi vystřídalí dechovky na kolonádě něčím

kvalitnějším a obohacujícím. Po krásném programu z děl Bachových, Dvořákových, Janáčkových a Hasslerových pokračoval sbor Hlahol ještě venku před kostelem spirituály a lidovými písněmi. Byl to nejkrásnější kulturní zážitek našeho pobytu v lázních.

Sbor v Janských Lázních je administrován z Trutnova, pravidelně sem dojíždí br. farář Molnár. Také jsme vyzkoušeli malé a staré varhánky, jejichž měchy se ještě pohání ruční pákou.

Lída a Dušan Markovi

Letos v létě jsme byli na bohoslužbách dvakrát v Praze u Salvátora, a to 29. července a 5. srpna. Kázal br. farář Svatopluk Karásek. Služby Boží tam vždy začínají zpěvem první sloky písně Tebe, Bože, chválíme (ve zpěvníku č. 161) a celé shromáždění ji zpívá vestoje. Kostel, ač největší z evangelických kostelů, byl i o prázdninách hojně navštěven nejen členy sboru, ale i četnými hosty. Oslovilo nás kázání ze srpna na verš z prvního dopisu Pavla Timoteovi 4,2: „Zvěstuj slovo Boží, ať přijdeš vhod, nebo nevhod.“ A tak jsme se společně zamýšleli, je-li v dnešním světě čas příhodný či nepříhodný pro přijetí evangelia. Příkrá misie právem odpuzuje, ale v přízni i nepřízni doby máme žít Božím slovem, zvěstovat je svým životem. Máme následovat našeho Pána Ježíše Krista, který také ve své době, ve své církvi byl nevhod, nečas, ale vešel do své doby, byl věrný až ke dřevu kříže a vybojoval pro nás Boží království už v naší přítomnosti.

Je velmi milé, že text kázání z předešlé neděle si můžete vzít při vycházení. Salvátorští dávají 300 exemplářů zájemcům k dispozici a na některé se ještě nedostane.

Předposlední prázdninovou neděli jsme byli v kostele v Jimramově. Je tam velmi útulno, možná i proto, že si tam situujeme Karafiátovy Broučky. I tam začíná shromáždění zpěvem první sloky společné písně, ale tyto písně se střídají. Kázal br. farář Tomáš Jírků, senior Poličského seniorátu. Byla to zároveň křestní neděle dvou holčiček, a tak jsme všichni vzdávali Pánu Bohu čest a chválu nejen za krásné léto, ale i za dar obecnství, za dar dětí a vůbec za vše dobré, co můžeme přijímat. A to, že se můžete po shromáždění setkat s milými přáteli ze všech koutů republiky, kteří tráví léto na Vysočině a v neděli se sjedou ke službám Božím do Jimramova, je zvlášť milé.

Eva a Blahoslav Šimkovi

O prázdninách jsem byl se dvěma mladšími dětmi v rumunských horách. Nedělní dopoledne jsme díky programu cestovní kanceláře Kudrna strávili úporným výstupem do hor. Jen ráno při ovesné kaši jsme si alespoň potichu zazpívali. Cestou tam jsme však snad v každé rumunské vesnici viděli nový nebo čerstvě opravený kostel. První výstup do

hor jsme zahájili u zbrusu nově vybudovaného kláštera, jehož nástěnné ikony nesly letopočet 2001.

Do kostela na bohoslužby jsem se dostal až při zpáteční cestě v Maďarsku v sobotu odpoledne. Když jsme v jednom městečku v Mátře čekali, až řidičům uplyne povinná osmihodinová přestávka, zaslechl jsem hlas zvonu místního katolického kostelíka. I zde bylo něco nového. Kolem malého františkánského kostelíka byla vybudována křížová cesta. Na jednotlivých zastaveních již byly dřevěné desky s nápisy, jen obrazy ještě chyběly. Usedl jsem do zadní lavice, abych mohl případně nerušeně odejít. Brzy vstoupil staříček kněz. I když jsme tušili co asi říká, neboť předpokládám, že katolická liturgie je všude stejná, musím přiznat že jsem mu nerozuměl ani slovo. Maďarština je hrozná. Nedalo se poznat ani odkud je čtení z bible. Navíc kněz byl opravdu již hodně starý a sotva mluvil. Za to ministrantka byla pohledná tmavovlasá slečna, radost pohledět. Ale když po chvíli vzala košíček, aby mezi několika málo přítomnými začala vybírat na sbírku, rychle jsem se vytratil, neboť jsem neměl ani forint.

Jiří Gruber

Prázdniny jsou za námi a mnohý z nás jistě prožil mnoho krásných chvil venku ve volné přírodě. I já prožil velké množství těchto chvil na lesních cestách, na hřebenech hor, na kánoi při sjíždění řeky. Na co jsem však již několikrát vzpomněl, když jsem stál v neděli před Červeným kostelem, to byly mše, pobožnosti a bohoslužby na jednom ze skautských kurzů. Tam totiž tato „shromáždění“ nebyla v pevné budově, ale na krásném lesním paloučku. Bylo jich několik, ale mně v paměti utkvěla jedna mše, která byla sloužena za ranního rozbřesku, v době, kdy štěbetalo velké množství ptactva a kdy komáři byli ještě zalezlí ve svých nočních úkrytech, v době, kdy se nad paloučkem vznášel lehký opar, nad hlavou šuměl les a nad ním krásné modro... Dodnes si z kázání pamatuji, že svůj běh nemáme vzdávat, tak jako jej nevzdával ani apoštol Pavel.

Marek Baláš

Pravili: napiš, kdes byl v létě v kostele. Inu, leckde, ale ať je to spíš nějaká vzpomínka na to, kde se člověk setkal s lidmi v křesťanském bohoslužebném shromáždění. Tak si přečtěte hned dva krátké příběhy (jestli ovšem chcete):

Krátké prázdniny na italském venkově. Vesnička v Toskánsku, kostelíků, kostelů, chrámů i katedrál je na dosah hned dvanáct do tuctu, ale na mši si člověk připadá jako vetřelec i ve vlastní zemi, natož pak mezi cizími. Jenže hleďte, třicet kilometrů odtud je Lucca, to je skoro jako do Tišnova, ale po lepších cestách. Měl bych se tam podívat mezi tamní valdenské. Už mi je doporučili. Prý: Jsou velice spontánní, bezprostřední, přivítají lidi a zpívají probuzenecké písně z předminulého století. Esemeskou z jiné zas ciziny si dám poslat adresu. Chvilka hloubání nad plánem města a v neděli se jede do Lucy. Raději odstartuju dřív, abych někde neuvízl a včas to našel. Je to milé město, sice to tam zatím spíš neznám, ale líbí se mi tam.

Tu ulici jsem nenašel. Motal jsem se kolem dokola, dvakrát se odvážil zeptat se – bylo ještě časně a na ulicích málo lidí. Je to samozřejmě moje chyba, že neumím italsky. Vykotám ze sebe cosi jako otázku a pak uhýbám před kulometnou palbou slov, která mi dohromady ani zvlášť nedávají nejmenší smysl, ač provázena gestikulací, to jest zuřivými pohyby všech myslitelných končetin mluvčího. Promiňte mi, milí čtenáři a milé čtenářky, že jsem to nakonec vzdal. V úzké uličce v miniaturní kavárně jsem pil espresso a hloubal nad tím, jestli se v té Evropě neztratíme.

A teď to druhé: Krátké prázdniny na moravském venkově. Raději do městečko nebudu jmenovat; bude to dost osobní, co teď napíšu. Maličká modlitebna, hlouček místních účastníků, zastoupeny všechny generace. A s nimi nedílný spojen hlouček hostů. Na srdečné uvítání jsme tam zvyklí, nepřekvapilo, zato patří k tomu, že si člověk připadá dobře. A pak vystoupí bratr, který často konává čtené služby Boží, dnes je tedy už zase řada na něm. Těžce se pohybuje – před dvěma lety utrpěl vážný úraz a následky ještě přetrvávají. Ale od služby pro kazatelskou stanicí neupustil. Důkladně připravil předčítá ze „Sbírky“. Ta příprava mu musela dát hodně velikou práci, dostat se sem je pro něj asi tak třikrát namáhavější než pro ostatní, při kázání nedokáže stát, musí si dát připravit židli. Ale čte a vede shromáždění, aby povzbudil a potěšil ostatní. A věřte – je to skutečné povzbuzení a potěšení.

Jaroslav Vitek

ROZHOVOR

ROZHOVOR S P. PHDR. KARLEM CIKREM,
REFERENTEM PRO LITURGICKOU HUDBU V BRNĚNSKÉ
DIECÉZI, PŘEDSEDOU JEDNOTY MUSICA SACRA.

Pane doktore, my o společenství Musica sacra víme prakticky jen tolik, že je pořadatelem každoroční přehlídky dětských chrámových sborů v Brně u sv. Augustina, které se zpravidla zúčastňuje i některý sboreček evangelický. Co dalšího se však za označením Musica sacra skrývá?

Kdybych to měl říci úředně – Musica sacra je občanské sdružení, které má za cíl pozvednutí úrovně liturgické hudby. Sdružuje chrámové hudebníky, varhaníky, dále zpěváky, několik kněží a vůbec lidi, kteří se o chrámovou hudbu zajímají.

Kdy toto sdružení vzniklo?

Bylo založeno na začátku roku 1993 čtyřmi iniciativními jednotlivci, pátým zakládajícím členem je Brněnské biskupství.

Znamená to, že se jeho působnost omezuje na oblast brněnské diecéze?

Nikoli, Musica sacra sídlí v Brně, ale je organizací s působností celostátní, členy jsou i někteří v zahraničí žijící Češi, případně američtí občané pocházející z českých předků. V Praze pracuje sesterská organizace Společnost pro duchovní hudbu, ta je však zaměřena především na koncerty duchovní hudby (pravidelně pořádá např. Svatováclavské slavnosti).

Co je hlavní náplní vaší práce?

Různé programy, které Musica sacra v průběhu roku realizuje, sledují zvýšení úrovně zpěvu a hudby při liturgii. Jedním z nich je vždy na jaře tzv. *Setkání*, ona zmíněná přehlídka dětských chrámových sborů v Masarykově čtvrti. Podobnou akci je *Sborování*, pořádané každý červen v Boskovicích pro chrámové sbory dospělých.

Jsmo si však vědomi toho, že zvýšení úrovně chrámové hudby závisí na varhanících, proto se zaměřujeme hlavně na ně. Už v době totality jsme pořádali devětkrát do roka sobotní instruktáže varhaníků, na ně pak v devadesátých letech navázaly celotýdenní prázdninové kurzy. Nyní máme lepší zkušenost s víkendovými kurzy. Většina účastníků těchto kurzů ve svých farnostech na varhany hraje, nikdo ovšem jako profesionál; úroveň je velice rozdílná, od konzervatoristů přes absolventy základních uměleckých škol (většinou klavírní hra) až k začátečníkům. – Náplní našich víkendových kurzů je varhanní improvizace, řízení sboru, gregoriánský chorál a také otázky aktivního zpěvu.

Každoročně také pořádáme zájezd po zajímavých varhanách a kolem svátku sv. Cecílie, patronky varhaníků, se scházíme na kus řeči o věcech duchovních, muzikantských i na skleničku vína.

Přímou výuku hry na varhany ve vašich kurzech neposkytujete?

Při víkendových kurzech ne. Ale pořádali jsme dvouletý kurz v Brně, pak ve Znojmě a letos po prázdninách, dá-li Pán Bůh, bude zahájen další dvouletý kurz v Boskovicích. Zde bude pět našich lektorů individuálně vyučovat hře na varhany, příp. na harmonium, a pozornost bude věnována i zpěvu, nauce o varhanách a obecným otázkám liturgické hudby.

Před časem jsem zaslechl něco o církevní varhanické škole v Brně.

Ano, varhanická škola byla zřízena Biskupstvím brněnským v roce 1991, ale pro nedostatek financí se po půl roce stala státní školou. Je to vlastně normální základní umělecká škola, jen „se zaměřením na církevní hudbu“, jak je uvedeno v jejím názvu. Ředitelem je Pavel Hamřík. Výuka je sedmiletá, jako u každé ZUŠ, s možností pokračovat

ve studiu další čtyři roky. Hlavním vyučovacím předmětem je hra na varhany, dále se vyučuje hra na klavír, pojmáná jako příprava hry na varhany, pak zpěv a rok zde je i houslové oddělení. Součástí školy je také dětský chrámový sbor. Učební osnovy jsou stejné jako na „zuškách“ s tím rozdílem, že notový materiál je volen se zřetelem na chrámovou hudbu. Navíc se tu učí hudební teorie, dějiny chrámové hudby, liturgika a důkladná nauka o varhanách. Škola sídlí bezplatně v budově patřící Brněnskému biskupství, které jí rovněž zdarma dává k užívání potřebné hudební nástroje (varhany). Přes tuto vazbu však škola není výlučně katolická, ale od počátku ekumenicky otevřená (o koncertě jejich evangelických žáků byla ostatně ve vašem časopise *Setkávání* zpráva před několika měsíci). Naše jednota Musica sacra ji materiálně různým způsobem podporuje.

VČE někteří doporučují zavést pro naše varhaníky jakýsi systém kvalifikačních příprav, zkoušek a osvědčení. Jaká je vaše praxe?

Navázal bych na to, co bylo výše řečeno o našem programu vzdělávání varhaníků. V Německou mají varhaníci – kantoři – podle úrovně své odbornosti kvalifikaci kategorie A, B nebo C. My jsme tuto základní myšlenku přejali, ale velmi důkladně přepracovali, adaptovali na naše potřeby. Vypracovali jsme podmínky pro získání kvalifikace kantorů: A – vysokoškolské hudební vzdělání, B – středoškolské (konzervatoř), C – základní (ZUŠ). Nadto jsme ještě přidali kvalifikační kategorii D, kterou dostávají například absolventi oněch dvouletých kurzů, pokud nesplňují podmínky skupiny C. Ke zkouškám se může přihlásit kdokoli. Tento systém byl vypracován předsednictvem jednoty Musica sacra v roce 1996 a byl přijat pro brněnskou diecézi. Na počátku letošního roku jej biskupská konference schválila pro celou republiku.

Vyvíjí Musica sacra také nějakou ediční nebo publikační činnost?

Máme archiv not, které půjčujeme nebo (z rukopisů) pro zájemce kopírujeme. Letos do Vánoc by měl vyjít další doprovod ke kancionálu, především pro naše kurzisty D, pro které je „oficiální“ doprovod často příliš náročný. Nový doprovod je snadno hratelný a přitom na dobré muzikantské úrovni. Pětkrát ročně vydáváme zpravodaj, který v každém ročníku uvádí sérii pěti článků týkajících se jednoho tématu (např. zásady vybírání písní, zpěv, varhany, letos interview s řadou praktických kantorů – od domu až po Zlamanou Lhotu). A dále přináší zpravodaj aktuální informace z celé oblasti liturgické hudby.

Na každý ročník *Setkání* si v posledních šesti sedmi letech u brněnských skladatelů objednávané nové skladby a pak je rozmnožujeme pro zúčastněné sbory, takže můžeme vždycky zařadit dvě až tři premiéry. Nejvíce pro nás asi napsal Zdeněk Pololánek, kompozice nám věnovali rovněž František Emmert, Petr Fiala, Pavel Blatný. Asi vás bude zajímat, že jsme si od biskupské konference vyžádali pověření k redakci ekumenického zpěvníku a oslovili Ekum. radu církví ČR, která odpověděla vstřícně. Práce se však rozjíždí velice pomalu.

Tradiční jarní Setkání dosáhlo letos již svého 11. ročníku. Jaké radosti a jaké problémy tato přehlídka dětských chrámových sborů přináší?

Dalo by se to ilustrovat na vybraných třech ročnících. Ten první v jedenadevadesátém roce: v Komárově na faře se schází asi 15 nebo 20 vedoucích dětských chrámových sborů s tím, že by bylo potřeba se vzájemně informovat co se kde zpívá a vyměnit si literaturu. Padá i návrh, že by bylo nejlepší se také navzájem slyšet. Tak dochází k prvnímu, značně živelnému setkání u sv. Augustina, jehož se účastní 7 dětských sborů, mezi nimi také jeden z Církve bratrské. Během prvních tří let se akce rozrůstala, záštitu nad ní vedle otce biskupa převzala také tehdejší paní primátorka (a po ní primátor) města Brna a od 4. ročníku již *Setkání* začalo být dvoudenní, přes sobotu a neděli. „Setkání“ spočívalo i v tom, že dětem z mimobrněnských sborů poskytl nocleh sbory zdejší, a tak se děti více poznávaly. Tak to postupovalo až k loňskému, jubilejnímu 10. ročníku, který měl velice slavnostní ráz. Jeho průběh zdokumentovala ve zvláštním pořadu Česká televize. Začalo to být ovšem tak velké, že už dávno bylo nutno rozdělovat přehlídku na dvě místa a přestávalo být hlavní, abychom se slyšeli; nejvíce pozornosti se soustředilo k závěrečnému

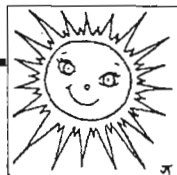
galakonzertu. Tak jsme si uvědomili, že vlastním smyslem *Setkání* nejsou velká představení, ale právě dětské sbory, které zpívají při bohoslužbě. Proto letošní ročník byl hodně jiný: vrátili jsme se k pouze jednodennímu pořadu na jediném místě, aby všechny sbory měly možnost se slyšet. Všichni zpívali v kostele, takže zřetelněji vystoupilo liturgické zaměření programu, a na konci byla bohoslužba (letos katolická, za rok se chystá evangelická), po níž následovalo společné provedení jedné ze čtyř letošních povinných – premiérových skladeb.

Děkují vám za velmi zevrubné informace. Co byste rád připojil vzhledem k tomu, že tento rozhovor budou v našem měsíčníku „Setkávání“ číst členové evangelické církve?

Vždycky se snažím vidět, že jsme především společně křesťané, a že rozdělení na katolíky, evangelíky, pravoslavné je až druhotné, že jsme společně ti, kdo věří ve vykoupění Pánem Ježíšem a že jsme společně děti Boží. Byl jsem devět let farářem v Jimramově a ten je takřkajíc evangelická bašta. Velice jsme se s bratrem farářem Jiřím Tomešem a jeho rodinou měli rádi a každý týden jsme se střídavě na evangelické a katolické fáře scházeli ke společným modlitbám za Boží dílo sjednocení.

(Bratr K. Cikrle je duchovním správcem římskokatolické farnosti v Brně – Komárově.
Otázky kladl C. Novák.)

KOUTEK PRO MLÁDEŽ

Na začátek školního roku jeden pěkný citát od - pro mne - neznámého autora: "Rodiče rádi věří na dědičnost, dokud děti nosí domů samé dobré známky."

Dnes jsem pro vás připravil několik básniček z knihy *Aprílová škola* od Jiřího Žáčka:

*Když prší
Když prší,
kvetou paraplíčka.
Když prší do ticha.
Poslouchej déšť a zavři víčka.
Když prší,
kvetou paraplíčka,
a každé někam pospíchá.*

*V restauraci
Pozor! Pozor!
Velký výběr utipných kaší!
Zvláště pro ty,
kterým v hlavě straší!*

*Velká příležitost!
Žádná věda!
Každý bezbolestně
zmoudří u oběda!*

*Řikanka pro berušku
Beruško,
půjč mi jednu tečku!
Třeba tu,
co máš na zadečku.*

*Musím ji napsat
za větou,
ať se mi slova
nepletou.*

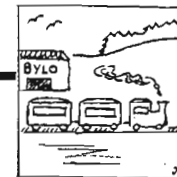
A nakonec něco pro zamyšlení:

Z NEPŘÁTEL PŘÁTELE

O jednom starém čínském císaři se vypráví, že se chtěl zmocnit země svých nepřátel a všechny je zničit. Později ho však viděli, jak se svým nepřítelem jí a žertuje s ním.

Nechtěl jsi nepřátele zničit?" ptali se ho. "Já jsem je zničil," zněla odpověď. "Udělal jsem z nich totiž své přátele."

BYLO

RODINNÝ BLAŽKOV I

21. - 28. 7. 2001

Letošní první běh rodinného Blažkova byl zajímavý především různorodou společností, která by se jinde jen stěží sešla. Už to, že se místo obvyklých "duchovních vůdců" na Blažkově objevila v této funkci nová tvář - sestra Jana Tožicková, farářka z Mostu - dodávalo tomuto místu něco nového a zajímavého. Společně s Janou přijely ještě 2 mostecké rodiny a několik lidí z Chomutova, v hojně účasti dorazila, stejně jako loni, brněnská Diakonie, objevil se i, v našem sboru dosti populární, Bob Helekia Ogola z Krabčic s manželkou a pár rodin i jednotlivců z Brna I.

I pan kuchař tu byl poprvé, což však nic neměnilo na faktu, že jídlo bylo výtečné a on sám vzbuzoval ve své kuchařské čepici velký respekt a obdiv. Nad chodem tábora vládl bratr Pavel Bureš, který organizační záležitosti zvládal s humorem sobě vlastním.

Celkový program byl dost volný, takže každý mohl s časem naložit jak pokládal za vhodné. Nechce se mi vyjmenovávat co všechno jsme dělali nebo (třeba kvůli deštivému počasí) nedělali, a to ne proto, že bychom byli tak činorodí a mně by se nakonec seznam našich aktivit nevešel na papír, ale proto, že to všichni dobře znáte.

Nic neobvyklého se nedělo, nic prapodivného se nepříhodilo, zkrátka pro většinu lidí byl letošní Blažkov příjemně strávenou dovolenou na Vysočině v lese, kam se zase spousta z nás příští rok ráda vrátí.

Barbora Vtípilová

RODINNÝ BLAŽKOV II

29. 7. - 5. 8. 2001

To, že se v průběhu prázdnin uskutečnily dva sborové pobyty na Blažkově, to ví snad každý, kdo čte *Setkávání*. Ale co se dělo při druhém pobytu ve skutečnosti, to ví jen ten, kdo tam byl. A proto bych se s vámi ráda podělila o zážitky z tohoto týdne. Po příjezdu a ubytování jsme byli rozděleni do 4 skupin: Farizeové, Saduceové, Zéloti a Esejci. V každé skupině byly asi tři rodiny + něco navíc. V těchto skupinách jsme se dělili jak o práci (mytí nádobí, topení v kuchyni), tak o duchovní a zábavný program (modlitby, vydávání blažkovských „novin“ a divadlo). Při dopoledních pobožnostech jsme pod vedením br. faráře Grubera probírali týden Ježíšova života těsně před ukřižováním. Motiv utrpení, kterým Ježíš před svou smrtí prošel, pak spojoval i čtyři biblické postavy, které byly tématem pro divadelní zpracování. Byli to: Jób, Nábót, Uriáš Chetejský a Pavel ve Filipis. Každá skupina měla napsat scénář a sevířit krátkou inscenaci. Všechna představení sklídila obrovský úspěch. V některých lidech jsme objevili nové herecké talenty, v jiných zdatné scenáristy a staří známí (tzn. letošní konfirmandé) opět potvrdili své herecké, scénografické a scenáristické schopnosti. Dospěli při odpoledních posezeních diskutovali o reformovaných církvích. Další za zmínku stojící událostí byla Sederová večeře, kterou slaví Židé na památku toho, že je Hospodin vyvedl z Egypta. Při této večeři se jí skopové maso, hořké byliny namáčené do různých omáček, vejce a nekvašené chleby (macesy), pije se víno a vypráví se příběh o vyvedení z Egypta spojený s modlitbami. Pro naši Sederovou večeři nám hořké byliny nahradily kedlubny a čínské zeli, nekvašené chleby a omáčky připravily přítomné maminky pod vedením bratra faráře. Volné chvíle byly vyplněny

BYLO

sportovním kláním ve volejbale, badmintonu a petanque – což je hra s kovovými koulemi, pocházející z Francie. Během pobytu jsme kromě vycházek do blízkého okolí spojených obvykle se sběrem hub podnikli také výlet na zříceninu hradu Mitrova. Bylo to ve čtvrtek a už od rána bylo neuvěřitelně škaredé počasí, ale my jsme se, zabalení do pláštěnek a bund, neohroženě vydali na cestu. Aby to nebylo tak jednotvárné, vzal s sebou bratr farář čtrnáct obrázků, kde bylo znázorněno čtrnáct zastavení křížové cesty. U každého obrázku jsme se během cesty zastavili s krátkým vysvětlením a modlitbou. Odměnou za naši statečnost bylo, že se po poledni vyčásilo a na zpáteční cestě jsme měli krásné počasí se zmrzlinovou zastávkou ve Stražku. Na závěr našeho pobytu jsme v pátek večer společně slavili večeři Páně. U stolů jsme seděli po rodinách a vzájemně si podávali chléb a kalich, rodiče požehnali svým dětem, které ještě samy nemohou přijímat. Po této části Večeře, ukončené modlitbou a písní, pokračovalo hodování, tak jako v čase učedníků. Každá rodina přispěla do hostiny nějakou svou specialitou a zcela vyprázdněné misky byly důkazem, že se u nás všech dobře vaří. Myslím, že i letošní Blažkov se našemu sboru velmi vydařil a všichni účastníci včetně nejmladšího (4 týdny) odjízďeli domů spokojeni.

Lydie Zukalová

NA DVA DNY DO ŽELIVA

Je středa 15. srpna. Rychlík z brněnského hlav. nádraží odjíždí v 5.14. Přestup v Havlíčkově Brodě je bezproblémový. Motoráček končí v Humpolci, 10 km před Želivem, dvacet minut před osmou. Podle předpovědi počasí bude dnes horký letní den, na cestu pěšky nemám chuť. Na nádraží však čeká bratr farář J. Strádal, přisedám do auta a za deset minut projíždíme branou Želivského kláštera.

Přijeli jsme právě včas na ranní pobožnost. Bratr farář Mojmír Blažek při „raničku“ probírá na pokračování příběhy soudce Gedeona. Zpívá se při kytaře ze zpěvníků Svítá. Před přestávkou neujdou milému přivítání a představení, zároveň jsem dekorována hezkým dřevěným srdíčkem s vyrytým a vypáleným nápisem Želiv 2001, biblickým odkazem na 2 Tm 2 a symbolickým obrázkem kříže a bible. Později se dovidám, že srdíčka vyrobila a naparádila maminka bratra faráře Hurty a považte, v počtu 100 ks! Takovou účast totiž předpokládala na kursu, který po léta připravuje poradní odbor evangelizační a misijní pro zájemce ze sborů: laiky, presbytery, mládež, rodiny s dětmi, jáhny i faráře. Konával se v Praze v Jirchářích, v posledních čtyřech letech v premonstrátském klášteře v Želivu (kde za týdenní pobyt se vším všudy platí dospělá osoba 1.200,- Kč, děti ještě méně, maličké nic). Nadějně očekávání sestry Hurtové skutečnost překonala. Srdíčka ve druhé polovině týdne došla, ale zájemci o kurs denně přibývali a nahrazovali ty, kdo přijeli jen na první dny (např. na program br. faráře Karáska a synodního seniora Pavla Smetany).

Po krátké přestávce a písní, tentokrát z evang. zpěvníku, pozorně naslouchám hluboké a vytříbené přednášce bratra far. M. Heryána: „Křesťan = misionář?“ Věřu je o čem přemýšlet a o čem hovořit v následujících asi sedmi skupinkách.

Společný oběd v klášterní jídelně začíná písní, resp. modlitbou „Otče náš všemohoucí“, která v klenutém prostoru zní náramně. Po obědě je dlouhé volno, odpočinek, rozhovory mezi přáteli, procházky, výlety, koupání v Želivce nebo na některé z přehrad v okolí. Nejen rodiny s dětmi vychutnávají horký letní den dosyta. Někteří účastníci se však k večeru ještě vrací „do dílen“ ke svým dokončeným i nedokončeným výtvarným dílkům z hlíny nebo k pastelkám a výkresům.

BYLO

Co jiného může přijít na řadu po večeři než „večerníček“? Sestra Blažková vnučatům, dětem i dospělým vypráví příběh Noemi a Rut – na stěně běhají obrázky. Děti loudí ještě „o králi Davidovi“, ale budou muset počkat do druhého dne. Všichni zpíváme z dětského ekumenického zpěvníčku. Večerní program bratra far. Pavla Rumla, vojenského kaplana, začíná obrázky na videu (výcvik), fotografiemi z Bosny a vyprávěním „jak jsem byl a nebyl misionářem“ (vřele doporučuji pozvat manžele Rumlovy na sborové odpoledne do některého brněnského sboru). Pro vytrvalce a ty z rodičů, kdo v době večerní pobožnosti uspávali děti, je v kapli ještě „nočníček“, tj. připravená pobožnost s následnými modlitbami, na kterých někteří zůstávají i hodně dlouho přes půlnoc. Spíme (nebo hovoříme) ve větších pokojích, takže se rychle poznáváme. Početně je Morava zastoupena daleko víc než Čechy.

Ráno nás budí kytara bratra Blažka a flétna sestry Gottwaldové, je to jemné a milé. Během dne to bude často i zvukový klavír bratra Strádala. Pozoruhodná je krátká modlitební chvíle v překrásné barokní kapli: modlitby jsou většinou velmi krátké – jednovětové, jedna od druhé je oddělena refrémem nově objeveného ranního spirituálu. Všichni sedíme, díky klenbě a nevelkému prostoru je každé větě dobře rozumět. Dobrovolných modlitebníků je zde kolem třiceti. A hle, jako první zazněla přímluva za vojáky z Bosny.

Po snídani „raniček“ – další z příběhů Gedeona a zpívání z „Dodatku k EZ“ a ekumenických písní s meotarem.

Po přestávce přicházejí i rodiče s malými dětmi a bratr Ruml pokračuje dobře připravenou přednáškou na téma „Nepřítel se nelekejte, na množství nehleďte... aneb militantní misie“. Na rozhovor před obědem tentokrát zůstává málo času, pokračujeme tedy po obědě. Otázky na bratra Rumla jsou věcné, problematika válek palčivá, odpovědi moudré a otevřené, rozšiřující náš obzor.

Pak znovu výlety, koupání. Před večeří shrnutí práce skupinek za dva dny. Po večeři se bude převor kláštera bratr Hroznata s námi sdílet, jak on sám „byl – nebyl misionářem“. Zítřka odpoledne přijede z pražské ř. k. arcidiecéze kněz Aleš Opatrný s přednáškou „Charismatická obnova v ř. k. církvi“. To už ale neuslyším. Vracím se do Brna vlakem v 19.37 h. Škoda, že tak brzy... Ale větší škoda by byla vůbec nejít.

Ester Marková, Brno - Husovice

Z BLAHOŠLAVOVA DOMU DO VÍDNĚ

Prvního července t.r. jsme jeli s brněnským II. sborem ČCE v počtu 40 osob za obětavého vedení prof. R. Marka a jeho paní do partnerského evangelického sboru a. v. při vídeňském městském kostele v Dorotheergasse. Člen této farnosti Dr. Reining se zasloužil o to, že naše sbory se znají už přes 10 let a navštěvují se.

V kostele nás přivítala bývalá kurátorka sboru na službách Božích, které mají luterskou liturgii. Kázání měla tamní farářka na text z epistol Židům (13,14). Tamější mladý farář spolu s ní a naší vikářkou sestrou Pilátovou sloužil při liturgii. Jako host zpíval katolický pěvecký sbor mši od A. Brucknera. Společně jsme slavili večeři Páně (oplatek a víno z kalicha). Bratr Dr. Kučera jako zástupce našeho staršovstva předal pozdrav z Brna a malý dar. Vídeňské sestry připravily chutný oběd. Pak ve dvou skupinách jsme měli rozhovor o kázání.

BYLO

Odpolední program nabídl čtyři možnosti:

- a. výstup na věž chrámu sv. Štěpána (přes 300 schodů)
- b. prohlídka muzea historie umění
- c. prohlídka klenotnice
- d. prohlídka vnitřní Vídně

Obdivovali jsme památky, staré uličky, byli jsme v kostele Panny Marie u břehu (dříve tudy tekla říčka a byl to kostel rybářů). Okouzila nás Vídeň jako velkoměsto, kterým proudí davy turistů z celého světa, sedí venku u kavárenských stolků, jejichž množství se nedá odhadnout. Zarmoutil nás jedině památník 65 tisíc rakouských Židů, kteří zahynuli v různých koncentračních táborech, jejichž názvy jsou tam vyryty do kamene. Je to na místě bývalé synagogy. - V 16 hodin byla společná svačina ve sborové místnosti. K autobusu nás vyprovodili manželé Reiningovi a máme příslib, že jejich sbor přijede do Brna v září.

Někdy vázne mezi námi dialog - neznalost češtiny a naše horší znalost němčiny. Spojuje nás ale láska Kristova, stačí úsměv a radost ze shledání. Za to jsme vděční a děkujeme Pánu Bohu, „jehož slovo zůstává na věky“, jak je to napsáno nad varhanami luterského kostela v Dorotheergasse.

Alena Haviřová

KAŽDOROČNÍ LETNÍ SOUSTŘEDĚNÍ PĚVECKÉHO SBORU CANTATE DOMINO

se tentokrát konalo v Poličce na Vysočině. Celodenní strava byla zajištěna v ubytovně, kde jsme bydlili, takže jsme se dopoledne mohli plně věnovat zpívání a odpoledne koupání, vycházkám, návštěvám a poznávání města. Ranní a večerní pobožnosti si pro nás připravila Ester Malachová a Jaroslav Marek, při večerních společných programech jsme se seznámili s problémy a radostmi dětského domova v Poličce (který jsme také navštívili), samozřejmě s životem a dílem slavného poličského rodáka Bohuslava Martinů a poslední večer byl jeho autorkou nazván „večerem plným překvapení“, jímž skutečně byl! V neděli jsme zpívali při bohoslužbách v Krouně a byli pak pozváni v plném počtu (45 členů) na faru. Na tomto místě vyřizujeme pozdravy Máši a Pavla Kalusových celému sboru a připojujeme konstatování, že jsou spokojeni a v Krouně se oběma třem daří dobře. Bylo to milé a radostné setkání.

Je samozřejmé, že někdo má s přípravou a chodem takového soustředění plno práce a všichni za ni cítíme vděčnost. Vděční jsme také za krásnou a láskyplnou atmosféru, za všechno to povídání při kávě (i bez ní) a vzájemné sdílení.

Výzva: Sbor Cantate Domino hledá tenory k soustavné celoroční práci. Zkoušky jsou každý pátek v 18.30 na faře v Opletalově ulici.

L. M

BYLO

RETREAT AY NA KŘEMEŠNÍKU

Ve dnech 18. - 20. května 2001 se konal retreat Akademické Ymky. Protože ne všem tato slova něco říkají, připomeňme si jejich význam. YMCA - Křesťanské sdružení mladých lidí - bylo založeno v roce 1844 v Londýně s cílem křesťanský vychovávat mladé lidi a vést je k plnohodnotnému životu. Využívá k tomu mj. tělovýchovu a sport. Dnes je ve 100 zemích organizováno asi 30 mil. členů. Čs. YMCA působila od roku 1920 mimo 1943-45, v roce 1951 byla zrušena. V roce 1990 byla její činnost obnovena.

V rámci tzv. velké Ymky vznikla Akademická Ymka, která sdružovala zejména studenty, učitele, akademickou i neakademickou obec. Její hlavní činnost spočívala v pořádání přednášek, diskusních setkání a konferencí, během kterých probíhala otevřená výměna názorů na aktuální společensky významná témata. Diskuse se zúčastňovali i lidé mimo křesťanské a akademické prostředí včetně komunistů. Pro generaci mých rodičů akce Akademické Ymky měly velký význam, ve vzpomínkách je jim věnováno hodně prostoru. Jednou z forem setkávání byl retreat - víkendový společný pobyt v přírodě. Po listopadu také OIKUMENÉ - Akademická YMCA obnovila svoji činnost, první obnovený retreat se konal 1993.

Letošní retreat se uskutečnil v krásném prostředí hotelu na Křemešníku u Pelhřimova. Základním tématem setkání byl stav české společnosti ve světle dokumentu "Pokoj a dobro", který se zaměřuje na rozbor a výhledy transformace. Dokument vypracovala Česká biskupská konference. Diskusi vždy uvádí referáty pozvaných odborníků různého zaměření. Tentokrát to byl historik PhDr. Jaromír Procházka a politolog PhDr. Jaroslav Šabata. Setkání se zúčastnilo asi 30 účastníků, většinou generace, která působila v Ymce v poválečné době, mladá generace byla v menšině, střední téměř zcela chyběla.

Diskuse byla velmi zajímavá, zejména vyprávění dr. Šabaty o zákulisí rozdělování Československa. Škoda, že se akce nezúčastnilo více lidí. Bylo to způsobeno i malou propagací (oznam v časopisu Křesťanská revue) - já sám jsem se o retreatu dozvěděl náhodou.

Jan Franců

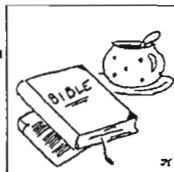
SKAUTSKÝ TÁBOR V HORNÍ ČERMNÉ

Jako každý rok i tento jsme jeli na tábor. Letos na naše tábořiště do Horní Čermné. Tábor bylo potřeba nejprve postavit, a tak se poslední týden školního roku vydala banda roverů - Gonio + Kecka, Šťovík a Číča na ještě pusté tábořiště. Celou stavěčku svítilo nádherně sluníčko, takže naše opálení by nám mohl kdekdo závidět. Po týdnu práce nakonec stál celý tábor. V sobotu 30.6. přijel zbytek oddílu - lépe řečeno skauti, skautky a někteří roveři - a bylo po klidu. Začal čilý táborový život: v 7.00 vstávat, pak rozcvička, snídaně, pobožnost, kterou si připravil vždy někdo z nás (a každou neděli jsme chodili do kostela do Horní Čermné), nástup, pak nějaká práce, hry, oběd (vaříme si sami), polední klid, potom zase nějaké hry nebo sportík (fotbal, volejbal...), osobní volno, večere, nástup a večerní program - většinou ohýnek - taky jsme měli divadelní večer, portu, piknik a slibový oheň. Letošní celotáborová hra byla vymyšlena podle knihy Ostrov pokladů a myslím, že se povedla a že se všichni bavili. Asi v půlce tábora jsme šli na třídní puták po krásách (hradech, zámcích, bunkrech, skalách,...) Orlických hor. Myslím, že se letošní tábor povedl a všichni se už těší na další.

Eva Priknerová

DOMÁCÍ POBOŽNOST

ŘÍMANŮM 8,14: „NEBO KTEŘÍŽKOLI DUCHEM BOŽÍM VEDENI BÝVAJÍ, TI JSOU SYNOVÉ BOŽÍ.“

Když mladé křesťanství nastoupilo tiše do starého světa, bylo to jedno z mnoha nábožentví, duchovních směrů, které se nabízely tehdejšímu lidstvu. Misionáři jiných náboženství volali: „Pojďte k nám, my dokážeme utišit vaši touhu po věčné spáse.“

S těmi se pak křesťanští poslové a rozkvétající křesťanské sbory utkaly často v tvrdém boji ducha. A zde právě důležitým úkolem Kristova apoštola bylo, aby ukázal v čem křesťanství překonává dosavadní učení, co v poselství o Kristu je nového, co zde ještě nebylo. Apoštol chce jednou provždy stanovit, co z člověka činí syna Božího.

Nikdo si nemůže vybrat své rodiče. O tom nejdůležitějším v našem životě nemůžeme sami rozhodovat. Právě tak nikdo sám od sebe se nemůže prohlásit za syna Božího. Neboť syny Božími nás činí Duch Boží. A potom, říká Pavel v dalším verši, smíme k Bohu volat: „Abba, totiž Otče.“ To znamená: nad naším životem nevládne slepý osud, nýbrž Bůh, který nás miluje tak, jak miluje otec své děti.

Jistě jsou v našem životě chvíle, kdy je těžké poznat stopy milujícího Otce. Nemoc, neštěstí, špatné mezilidské vztahy, nezaměstnanost. Ano, mnohé věci nám mohou zatemnit pohled k nebi. Sám Pán Ježíš nebyl ušetřen podobných těžkostí. Ale on ještě v poslední hodině na kříži věděl, že je Synem Božím. A Ježíš nám zaručuje, že Bůh Otec existuje a že je s námi i uprostřed hrozného světa. Kde srdce člověka ovládá Ježíšův duch synovství, tam nářek a bolest ustoupí radostnému odevzdání, tam bolestný osud se nepociťuje jako hrozné dopuštění, nýbrž jako Boží vedení, i když nepochopitelné.

Proč to dokáže Duch Kristův? Protože Pán Ježíš tak přesvědčivě to lidem dosvědčil svým životem: nejvyšší moc za vším je bezpodmínečná láska Boží. Vyjádřeno docela prostě: Bůh je náš dobrotivý nebeský Otec a my jsme děti Boží. A tak také smíme žít jako děti Boží. Za všechno, co nám dělá radost, smíme Bohu děkovat. Se vším, co nás trápí a zarmucuje, se smíme obracet k Bohu. Duch Boží nám dává důvěru, že nás Bůh vede s láskou a trpělivostí, že nám stojí po boku, když nás přepadne úzkost a beznaděj. Je to velká výsada být dítkami Božími.

Mirko Nagy

VZPOMÍNKY NA NÁHRADNÍ STUDIUM EVANGELICKÉ TEOLOGIE ZA TZV. PROTEKTORÁTU

Dne 17. listopadu 1939 po známých studentských demonstracích uzavřeli nacisté Karlovu univerzitu a ostatní vysoké školy. Přišli jsme se podívat ke Klementinu, kde byla tenkrát umístěna Husova fakulta. Ve vratech stál německý voják držící pušku s nasazeným bodlem a nedovolil vstoupit na akademickou půdu. Týž den jsme se rozjeli nejbližšími spoji do svých domovů, když jsme se dověděli, že Gestapo již odváží studenty z velkých pražských kolejí.

V Brně-Řečkovících, kde jsme bydleli, se mě hned po příjezdu ujal náš dobrý soused pan A. Palík, který vyráběl ve sklepních místnostech elektrické baterie a zapsal mě jako svého zaměstnance. Pod trpělivým dohledem jeho paní jsem pracně vyhotovoval nákladní listy a všelijakou obchodní korespondenci. Avšak již po týdně se velmi ochotně ozval bratr farář Dr. Viktor Hájek s brněnským staršovstvem a přijali mě jako výpomocnou kancelářskou sílu s platem 600 Kč měsíčně. Za tuto pomoc jsem byl velmi vděčný a mohl jsem pak postupovat ve sborových „hodnostech“. Časem jsem povýšil na matričního úředníka a práce bylo dost, poněvadž lidé sháněli doklady pro dokázání tzv. árijského původu. V roce 1941 jsem složil u synodní rady katechetskou zkoušku a v roce 1942 diakonskou a byl zvolen diakonem v našem sboru. Víkářem jsem se ovšem nemohl stát, poněvadž jsem neměl ukončené vysokoškolské studium, byl jsem teprve ve třetím semestru.

Na rozhraní let 1940 a 1941 se ujal doc. Dr. Josef B. S o u č e k, tehdy tajemník synodní rady, organizování náhradního studia ve formě kurzů biblických a bohosloveckých nauk pod záštitou synodní rady. Byl to odvážný, pololegální podnik. Bratr Souček také s nadáním jemu vlastním vypracoval řád tohoto studia a rozvrhl studijní plán. A tak jsme od jara 1941 byli povoláváni do těchto kurzů, které trvaly vždy nějaký měsíc a pak jsme museli intenzivně studovat doma podle doporučené literatury. Bydleli jsme v pražských evangelických rodinách. Já spolu s kolegou Karlem Bakalou ze židenického sboru jsme bydleli u rodiny Vojtěchovských v Praze-Strašnicích. Tato rodina patřila k zakládajícím členům strašnického sboru, předtím se scházela kazatelská stanice v jejich domě a později značným obnosem přispěli na výstavbu sborového. Měli vlastně statek na okraji Prahy s rozsáhlým sadem a volejbalovým hřištěm, takže zvláště v letních měsících bylo o nás výborně postaráno.

Paní Anna Vojtěchovská, rozená Sixtová z Velimi byla již vdova a její syn Jiří studoval s námi v ročníku. Netušila tehdy ještě, jak bolestný úděl ji potká, když nejstarší ze tří synů byl později nacisty popraven. Pro mě bylo velkou pomocí, že ve Strašnicích byl farářem můj starší přítel z brněnského sdružení Lubomír Balcar. Také hojně navštěvované schůzky tamější mládeže byly pro nás povzbuzením ve stísněném válečném ovzduší.

Přednášky se konaly v předním traktu Husova domu. V kurzech, pokud se pamatuji, přednášeli faráři ze sborů, o nichž bylo známo, že dále vědecky pracovali v některém z bohosloveckých oborů. Byli to např.: Bohumil Potměšil, farář v Ledčicích, který přednášel řečtinu. Dr. Miloslav Bohatec, farář v Hradišti a výrazný žák profesora Daňka - měl na starosti hebrejštinu a Starý Zákon. Novozákonní exegezi měl na starosti sám synodní senior Dr. Josef Křenek. Miroslav Krejčí, farář v Rokycanech, přednášel symboliku (ekumenu) a Dr. František M. Dobiáš, farář v Krabčicích, dogmatiku; Dr. Josef Jeschke, farář v Poděbradech, praktickou teologii; Dr. Rudolf Říčan, farář v Bohuslavicích, církevní dějiny. Po určitém období jsme konali zkoušky asi v rozsahu I. a II. státnice, jimž se muselo úředně říkat

„přezkoušení z biblických a bohosloveckých nauk“. Pak jsme se mohli v několika nabídnutých termínech přihlásit k vikářské zkoušce před synodní radou. Tu jsem vykonal 30. března 1943 a 11. dubna 1943 jsem byl synodním seniorem Dr. Josefem Křenkem ordinován v Blahoslavově domě jako vikář brněnského sboru. 27. listopadu 1944 jsem ještě vykonal farářskou zkoušku, při níž jsem kázal ve vinohradském sboru před náměstkem synodního seniora farářem Bedřichem Jeriem.

Tak vypadalo naše náhradní studium, v němž nebylo, pokud možno, nic sleveno z náročných požadavků. Byli jsme za ně velice vděční, poněvadž jsme mohli pokračovat ve svém oboru a studium nás stmelovalo v dobrém přátelství. Někteří jsme po válce složili ještě státnice na obnovené fakultě jako předpoklad k případnému dalšímu studiu.

PhDr. Jan Pokorný, emeritní farář I. brněnského sboru

BUDE

ZÁJEZD NA POLIČSKO

Na sobotu 27. října je připravován další sborový autobusový zájezd, tentokrát do Poličky a okolí. Trasa: Brno – Kunštát – Olešnice – Rovečné (prohlídka) – Bystré – Polička (prohlídka) – Jimramov (prohlídka a občerstvení s kávou) – Bystřice n. Pern. – Tišnov – Brno. Cena zájezdu 120,- Kč. Závažné přihlášky se zaplacením zálohy v kanceláři sboru Brno II.

Srdečně zvou pořadatelé z Brna II

BLAŽKOV PRO MLÁDEŽ

Pro konfirmandy sboru Brno I a další mládež je připraven na Blažkově tradiční podzimní víkend, tentokrát ve dnech 19.–21. října. Společný odjezd z Brna bude v pátek odpoledne v 16.00. Sraz je 15.30 v odjezdové hale před Karlovou pekárnou. Návrat v neděli odpoledne. Přihlášky u bratra faráře nebo Marka Baláše. Spacáky a teplé oblečení a páteční večeri s sebou. Vybírat se bude 150 Kč.

KLUB OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

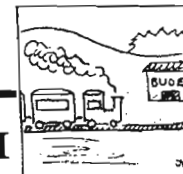
opět zahájil svou činnost: každý čtvrtek v 9.00 na faře sboru Brno I, Opletalova 6.

Na říjen je připraven následující program:

- 20. září - Proč o sebe pečovat a prezentace Oriflame - ses. Lucie Sedláčková
- 27. září - Jak řešit problémy s dětmi - ses. Marie Marková
- 4. října - O našem životě - manželé Jan a Alena Pokorní
- 11. října - Tvoříme s dětmi - ses. Marie Marková
- 18. října - Volné téma
- 25. října - Jak vydržet pomáhat - ses. Rut Hanáková

BUDE

RODINNÁ NEDĚLE VE SBORU BRNO I

se bude konat v neděli 14. října v 10.00 v Komenského kostele. Děti i mládež zůstanou na bohoslužbách spolu s námi a po jejich skončení bude příležitost k rozhovoru a k setkání při společném obědě na faře. Kdo se bude chtít zúčastnit, přinese si s sebou tentokrát rizoto.

PRO OBČANSKÉ SDRUŽENÍ NADĚJE

je určen koncert komorního orchestru brněnské konzervatoře, který bude v Blahoslavově domě v neděli 21. října 2001 v pět hodin odpoledne. Orchester řídí prof. Rudolf Štátný, sólista Martin Šranko.

Program: Jiří Matys, Johann Matthias Sperger, Leoš Janáček. Srdečně zveme!

PODZIMNÍ ŠKOLKA MLÁDEŽE

se bude konat ve sboru v Rovečném ve dnech 9.-11. listopadu. Hlavní téma zní: Zdravá strava pro duši. K přednáškám byli pozváni Bratr MUDr. Prokop Remeš z Prahy, který promluví na téma: „Falešné představy o Bohu“ a katolický farář František Trtílek z Klobouk u Brna na téma: „Duševní život a svátosti“. Přihlásit se můžete obvyklým způsobem na faře svého sboru.

TOLERANCE NAŠE ŠANCE

Naše církve pořádá k 220. výročí tolerančního patentu celocírkevní setkání na Vsetíně. Program začíná v sobotu odpoledne v kostele Horního sboru na Vsetíně. Slavnostní nedělní bohoslužby se konají ve Velké Lhotě (Svatopluk Karásek), v Dolním sboru (Pavel Smetana) a v Horním sboru (Ivan Osuský). Jako přednášející jsou pozváni: Petr Pithart, Jan Sokol, Miloš Rejchrt, Eva Melmuková-Šašecí. Závěrečnou pobožnost bude mít olomoucký biskup Josef Hrdlička. Podrobný program je na nástěnce v kostele a na faře. Kontaktní adresa pro přihlášky: Horní sbor ČCE, Palackého 156, 755 01 Vsetín, tel: 0657 611722, e-mail: hormi.sbor@worldonline.cz

SOS VESNIČKY

Na 19. října se připravuje slavnostní položení základního kamene k budoucí vesničce pro opuštěné děti v Brně. Jsou pozváni zástupci organizace KDI (Kinderdorf International) z Rakouska, dále zástupci brněnského magistrátu, církví a četných společenských organizací, maminky ze stávajících dvou českých vesniček (Doubí a Chvalčov) a samozřejmě brněnská veřejnost. Slavnostní program, ve kterém vystoupí zpěvák Daniel Hůlka a skupina Javory, proběhne v prostoru budoucí vesničky v Borůvkové ulici v Medlánkách. Protože oba naše sbory patří k přispěvatelům a přátelům SOS DV, jsme všichni zváni. Začátek je ve 13 hodin.

KAVÁRNIČKA DŘÍVE NAROZENÝCH

slaví 8. rok své existence. Ano, 29. září 1993 byla založena a od té doby – prázdniny neprázdniny – každou středu odpoledne se setkáváme. Letos 1. srpna jsme slavili své 400. setkání. Máme za co být vděční. Nu, řekněte sami, kolik našich sborů se může pochlubit takovou možností – sdružením dříve narozených, ještě k tomu uprostřed týdne?

Co Kavárnička při příležitosti jejích narozenin přejeme do dalšího roku? Aby každý, kdo přijde mezi nás, s vděčností přijímal tuto možnost společného ztišení se a chválení Pána Boha uprostřed týdne, aby obohacen bratrským a sesterským sejitím, s radostí a pokojem se navracel domů a mohl se zase těšit na příští setkání.

K

V čas večera bude světlo (Zach 14,7)

Věnováno věrným účastníkům kavárničky k jejich 400. setkání

*Krásné slunné sny
našeho života přelétly,
aniž jsme se nadáli.*

*Přichází doba
podzimu našeho života,
doba stmívání,
doba, ve které
nemáme zalíbení.*

*Ale neklesejme na myslí.
V čas večera bude světlo.*

*Pán Ježíš prosvítí
všechnu naši
temnotu a beznaději,
přivine nás k sobě
jako matka své dítě
a dá nové ujištění:
Nejsi sám!
Jsem s tebou.
Tvůj Pán a Spasitel.
Nenechám tebe,
aniž tě opustím.*

Lubomír Bukáček

Vážená sestro Křehlíková,

s nesmírným obdivem sledujeme Vaši práci v Kavárničce. Když to vezmeme po zcela praktické stránce: sehnat dva dobré programy na každíčkou středu v roce není věc snadná – a Vy chcete pro své milé jen dobré a kvalitní programy. Každý z nás někdy do Kavárničky nahlédl a pocítil onu atmosféru lásky a pokoje, kterou se Vám podařilo vytvořit. A to je snad ještě těžší a obdivuhodnější.

Proto Vám a všem, kdo v této práci pomáhají, přejeme hodně síly a energie, ale také radosti a vděčnosti za to krásné, co společně prožíváte a za to nádherné ujištění, že rozhodně nejsme ani v tom podzimu života sami. Pán Bůh sám Vám požehnej.

Srdečně všechny v Kavárničce zdraví staršovstvo I. Sboru

80 LET SBORU V SILŮVKÁCH

Ještě před prázdninami, v neděli 17. června, vzpomenu silůvecký sbor malou oslavou při bohoslužbách 80. výročí svého založení. Kazatelem byl senior - br. farář Kašpar, který vybral k prvnímu čtení oddíl z Mt 21,10–17 o vyčištění chrámu a kázal na text 1Kr 9,1–7, kde mj. čteme: „Oddělil jsem jako svatý tento dům, který jsi vybudoval, a dal jsem tam spočinout svému jménu navěky.“

Ke vzpomínkové oslavě pozval sbor dva z dřívějších farářů, kteří zde působili, takže jsme měli možnost přivítat mezi sebou bratry Staňka a Navrátila, a dále byli pozváni kazatelé, kteří nyní v Silůvkách, jež jsou administrovány z Brna I, často vypomáhají svou službou. Pozvání přijali bratr Josef Veselý s chotí, bratr Bašus, laický kazatel br. Čápek a samozřejmě administrátorka sboru sestra Tydlitátová, která shromáždění připravila, vedla a vysluhovala Večeři Páně. Při bohoslužbách zpívala (dosud bezejmenná, ale výborná) folková skupina duchovní písně, varhanní doprovody obstaral tentokrát Dušan Marek (ale zde je nutno poděkovat všem varhaníkům prvního sboru, kteří v Silůvkách pomáhají). O historii sboru promluvil bratr kurátor Pavel Kadlec. Text jeho krátkého projevu uvádíme níže. Krásná atmosféra se po ukončení bohoslužeb přenesla do zahrady, kde se dlouho povídalo při dobré kávě, kremrolích a buchtíčkách.

ČESKOBATRSKÝ EVANGELICKÝ SBOR V SILŮVKÁCH

1921 - 2001

Počátky historie sboru jsou spjaty s tzv. přestupovým hnutím. V roce 1919 se po přednášce nosislavského faráře F. Pokory rozhodlo několik zdejších rodin v čele stehdejší starostou F. Rapouchem přestoupit k českobratrské církvi evangelické. Sborová kronika uvádí tato jména: Cesarovi, Dobrovodských, Fráňovi, Havelkovi, Hledíkovi, Kadaňkovi, Kubíkovi, Paulíčkoví, Štefanovi, Štěrbovi, Urbanovi.

Kazatelská stanice, která patřila k brněnskému evangelickému sboru, v Silůvkách vznikla r. 1921. Měla 58 členů. Někteří z těchto prvních členů jezdili do Betlémského kostela v Brně, jiní příležitostně navštěvovali pobožnosti ve starých evangelických rodinách na Českomoravské vysočině (Hluboké). První shromáždění v Silůvkách se konala v bytě Františka Cesara, později v nové sokolovně, ale také pod širým nebem v místech, kde dnes stojí modlitebna.

Stavba modlitebny začala s velkým nadšením v r. 1929 a už 10. srpna 1930 byla slavnostně otevřena. V čele kazatelské stanice stál od začátku František Urban, který se staral o všechny hospodářské záležitosti. Navzdory těžkým podmínkám nejhorších let hospodářské krize a dluhu 40 000 Kč, který vznikl stavbou modlitebny, se o několik let později podařilo postavit ještě faru pro prvního silůveckého evangelického duchovního Josefa Procházku. Ten zde působil v letech 1935–1947.

V roce 1942 byl z kazatelské stanice ustaven samostatný sbor, za nějž zodpovídalo zvolené staršovstvo pod vedením prvního kurátora V. Smutného. V letech 1949–1950 ve sboru působil farář Pavel Janeczek, který byl před nástupem do Silůvek majorem vojenské duchovenské služby v Brně. Třetím kazatelem se stal Vladimír Mičan z Brna. V Silůvkách pracoval do r. 1957. Po jeho odchodu byl z několika kandidátů zvolen bruntálský vikář Jiří Staněk.

Jiří Staněk se pustil do díla s velkým elánem. Nezůstával u tradičních forem farářské práce; hodně se věnoval mládeži, stýkal se nejen se svými farníky, ale zajímal se o problémy všech občanů. Veřejně kritizoval např. neúnosné sociální podmínky místních železničářů. Tím se ovšem znelíbil tehdejšímu mocipánům a r. 1961 mu byl odebrán státní souhlas k duchovenské službě. Do roku 1966 bydlel na silůvecké faře, pracoval na různých místech republiky jako obsluha vrtné soupravy, později jako vychovatel v Ořechově.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

BRNO II

Narozeniny oslaví:

3.9.	Jarmila MAUEROVÁ	76 let
3.9.	Vlasta BRODSKÁ	76 let
5.9.	Ing. Bedřich GOTTWALD	81 let
5.9.	Vladislav TRŠ	76 let
9.9.	Zoltán URBANČOK	76 let
11.9.	Vlasta ZAVŘELOVÁ	80 let
16.9.	Ludmila KUNCOVÁ	86 let
17.9.	Jaroslav VAŠÍČEK	82 let
18.9.	Marie KUNDEROVÁ	79 let
18.9.	Věra FEILEROVÁ	77 let
22.9.	Božena RAŠOVSKÁ	85 let
23.9.	Marta PÁNKOVÁ	78 let
24.9.	Františka TOTUŠKOVÁ	82 let
26.9.	Otmar DOLEŽAL	81 let
27.9.	Ludvík BOLDTY	70 let
28.9.	Dušan MÁČEK	79 let
5.10.	Olga FRIEDLOVÁ	93 let
5.10.	Miloslava ZVOLSKÁ	79 let
5.10.	Zdeňka JURÁNKOVÁ	77 let
5.10.	Miroslav VLASÁK	80 let
6.10.	Miroslav TUREK	85 let
10.10.	Věra STOPKOVÁ	86 let
10.10.	Ludmila OTOUPALÍKOVÁ	90 let
14.10.	Ludvík STRAKA	90 let
14.10.	Alžběta CHALUPNÍKOVÁ	85 let
14.10.	Marie TRLIČOVÁ	85 let
15.10.	Valerie KAŠTÁNKOVÁ	87 let
16.10.	MUDr. Albína NINGEROVÁ	88 let
16.10.	Jiří POKORNÝ	80 let
16.10.	Milada POSPÍŠILOVÁ	82 let
17.10.	Drahuše MUSIOLOVÁ	81 let
17.10.	Emilie SLAVÍKOVÁ	76 let
18.10.	Milada HORKÁ	86 let
18.10.	Božena FOJTÍKOVÁ	91 let
21.10.	Milada VESELÁ	77 let
22.10.	Marie PLISKVOVÁ	87 let
22.10.	Ing. Ján DIRHAN	87 let
23.10.	Františka MIKULÍNOVÁ	99 let
29.10.	František VRASPÍR	81 let

Všem přejeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

V létě byl pokřtěn:

17.6. Rostislav Mahel z Brna, nar. 26. února 2001

V létě jsme se rozloučili:

19.5. Miloslava Luklová, nar. 1912
 21.6. Marie Skořupová, nar. 1912
 25.6. Marie Geržová, nar. 1912
 19.7. Miloslava Jarošková, nar. 1931
 30.7. Samuel Dubský, nar. 1928

BRNO I

Narozeniny oslaví:

3.10.	Kynčlová Libuše	z Brna - Králova Polá	82 let
13.10.	Haluza Martin	z Újezdu u Brna	10 let
15.10.	Máliková Dagmar	z Brna	30 let
17.10.	Stehlíková Věra	z Brna- Stránic	90 let
20.10.	Obr Vlastimil	z Brna	50 let
22.10.	Hemerková Milada	z Brna	82 let
26.10.	Holešínská Karla	z Brna - Černých Polí	83 let
27.10.	Durnová	z Brna - Komárova	60 let
30.10.	Sedlaříková Marie	z Brna - Komína	88 let

Všem přejeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

Rozloučili jsme se:

20. srpna ing. Vincent Lacko z Brna, 83 let

Svatbu měli:

1. září Jana Dubová a Petr Gallus
 8. září Irena Smejkalová a David Skotnica

R. 1966 mu bylo povoleno nastoupit jako farář do sboru v Prusinovicích, odkud se do Silůvek nastěhoval farář Oldřich Videman. Za dva a půl roku odešel do důchodu a na jeho místo nastoupil Zdeněk Navrátil.

Zdeněk Navrátil po dokončení studií v Praze získal diplom magistra theologie na Pacific School of Religion v Berkeley v USA a v letech 1948-1949 působil jako výpomocný kazatel v českobratrském presbyterním sboru v New Yorku. Před nástupem do Silůvek byl farářem v Nosislavi. V Silůvkách působil do r. 1993.

Dnes sbor stálého kazatele nemá; je administrován ze sboru Brno I., jako tomu bývalo v jeho začátcích. Sborová práce pokračuje dál; nedělních bohoslužeb se účastní kolem 20 lidí, konají se biblické hodiny, vyučování dětí. I dnes chce být otevřený pro lidi různých vyznání, sociálních vrstev a politických sympatií.

ZE SBORŮ ČCE

BRNO – ŽIDENICE, JÍLKOVÁ 74

Farní úřad: Konečného 6, tel.
 48538108

Bohoslužby – neděle 9.00 h.

Biblická hodina – čtvrtek 19.00 h.

BRNO – HUSOVICE, NETUŠILOVA 26

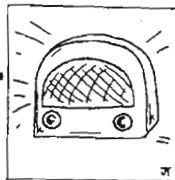
tel. 45212420

Bohoslužby – neděle 9.00 h.

Biblická hodina – čtvrtek 17.30 h.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

BRNO I.

Nejprve byl schválen plán bohoslužeb do konce roku a program setkání během týdne, který zatím zůstává beze změn. Bratr farář informoval o přípravě ekumenických bohoslužeb v září a v prosinci. Sestra farářka představila letošní plán adventního Setkávání se slovem a hudbou. Bylo odsouhlaseno, že volby staršovstva v příštím roce se budou konat 10. února. Všichni dosavadní presbyteri si mají do příští schůze rozmyslet, zda jsou ochotni ve své službě pokračovat i v dalším volebním období. Bylo potvrzeno, že sbírka nedělní školy a z biblické hodiny bude věnována na podporu vzdělání konkrétního dítěte v rozvojové zemi. Staršovstvo odsouhlasilo řád varhanické služby v našem sboru, jehož smyslem je rozdělení jednotlivých neděl mezi naše varhaníky a jejich lepší spolupráce s kazateli. Bratr farář připravil pro členy finanční komise přehled sborového hospodaření ke konci srpna, z kterého vyplývá, že se nám na jedné straně daří vytvářet rezervu na plánované investice v příštím roce, ale zřejmě se nepodaří naplnit výši rozpočtovaných chrámových sbírek. Staršovstvo uvažuje o koupi vhodnějšího kopírovacího zařízení pro sborovou kancelář. Památkový ústav se kladně vyjádřil k plánovaným změnám v interiéru Komenského kostela a bylo rozhodnuto, že snížení počtu presbyterských lavic a přemístění křtitelnice bude provedeno do konce listopadu. V Betlémském kostele byly provedeny nutné opravy dveří a vlhké zdi. Ve sborovém domě byly vyměněny veškeré zvonky. Staršovstvo souhlasilo, aby se v prostorách fary na Opletalově pravidelně scházeli členové německého kulturního spolku (čtvrtek odpoledne) a nedalo souhlas s využitím fary na Pellicově ke zřízení soukromého křesťanského zařízení na hlídání dětí (především kvůli nevhodným hygienickým podmínkám). Pokračuje jednání s potencionálními nájemci námi uvolněných sborových prostor a byl schválen stavební projekt na úpravu a přístavbu našich nových sborových místností (jednohlasně). Církvi bratrské bude propůjčen Komenského kostel a fara na konferenci Příhořívá, která se koná 3. listopadu.

jg

BRNO II

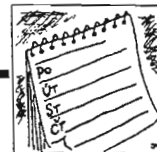
V pohledu na to, co se pro staršovstvo nashromáždilo jako materiál k projednání, se ukazuje, že letní prázdniny vůbec nebyly obdobím klidu. Následně to ovšem neplatí ani o zářijové schůzi staršovstva. Jednání trvalo předlouho. Nic nepomohlo ani, že některé příspěvky byly vedeny v duchu veliké stručnosti. Kupříkladu zpráva o sborovém hospodaření se celá soustředila kolem jediného hesla: šetřit, šetřit, šetřit. Sbor v těchto měsících ve svém hospodaření „jede bez rezervy“. Nadmíru rozsáhlé (nevyhnutelné) stavební opravy v uplynulých dvaceti měsících nás vyčerpaly a zbytek dovršila platební nekázeň dřívějšího nájemníka nebytových prostor v Blahoslavově domě. Ostatně i teď zjišťujeme, že být pronajimatelem ani zdaleka nepřináší jenom samé výhody, ze všeho nejmeně úsporu času. – Spolu s dalšími brněnskými sbory jsme se i my museli odpovědně zabývat připsáním ústřední církevní kanceláře o záměru uspořádat v Brně veliké několikadenní církevní setkání. Pozoruhodnost celé myšlenky by si ovšem zasloužila celý záměr výrazně konkretizovat, což může udělat jedině hlavní organizátor celocírkevní akce, tedy ústředí církve. Za stávajících okolností jsme zjistili, že na nekonkrétní sdělení a dotazy můžeme nanejvýš dát nekonkrétní odpověď, což těžko někoho uspokojí. – Organizační a osobní záležitosti v životě sboru si vyžádaly zbytek jednacího času, takže jsme se rozhodli požádat účastníky shromáždění o měsíc času a odložili jsme jednání o pořadu služeb Božích v Blahoslavově domě na začátek říjnové schůze staršovstva. Ostatně – říjen bude už brzy.

ju

TÝDEN VE SBORU

BRNO I.

BRNO II

PONDĚLÍ

18.30 - staršovstvo (8.10.)
19.00 - sborové vzdělávání (29.10.)

ÚTERÝ

17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina pro děti
18.30 - příprava nedělní školy

19.30 - třicátníci (2.10., 16.10.)

STŘEDA

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.00 - konfirmační příprava II. ročník
18.30 - mladší mládež
19.30 - starší mládež

ČTVRTEK

9.00 - klub otevřených dveří
16.00 - konfirmační příprava I. ročník
17.00 - biblická hodina pro dospělé

vyučování dětí
příprava konfirmandů

PÁTEK

15.00 - náboženství – Rychmanov
16.00 - konfir. příprava – Rychmanov
18.30 - zkouška pěveckého sboru CD

SOBOTA

10.00 - služby Boží v DD Kociánka
(6. 10., 10. 10.)

NEDĚLE

10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
18.00 - pěvecký sbor mládeže Kúrovec

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

SETKÁVÁNÍ

– BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Vychází za finanční podpory Města Brna. Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. Odpovědní redaktori: J. Gruber, J. Vítek. Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlik, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Jiří Nantl, Ctirad Novák, Daniela Ryšavá, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem: R7/98. Vychází 10x ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz. Datum uzávěrky příštího čísla: 4. 10. 2001